

Daniels Bog - Nummer Et Hundrede og Fire

Afsløring af den profetiske regel: Forståelse af den undersøgende og den udøvende dom i de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vi fastlægger den profetiske regel, som blev identificeret af Løven af Judas stamme i Hans værk med at åbne de sidste seks vers i Daniel elleve ved „endetiden“ i 1989, da Sovjetunionen blev fejjet bort af en hemmelig alliance mellem Ronald Reagan og Roms pave. Vi har vist, at de tredobbelte anvendelser af Rom og Babylons fald identificerer kvinden og det dyr, som hun rider på og hersker over, i Åbenbaringen sytten.

Skildringen af kvinden og dyret i kapitel sytten og atten identificerer den fremadskridende dom, som Gud fører over det moderne Babylon, begyndende med den snart kommende søndagslov og vedvarende indtil Mikael står frem, og menneskets nådetid afsluttes. Denne tidsperiode markerer den første del af Guds eksekutive dom, som fuldbyrdes med en blanding af Hans barmhjertighed. Men med de syv sidste plager er ingen barmhjertighed blandet med Hans domme. De to trin er også blevet antydnet i undersøgelsesdommen, som begyndte den 22. oktober 1844.

Undersøgelsesdommen begyndte med undersøgelsen og dommen over de døde, og den 11. september 2001 begyndte undersøgelsesdommen over de levende.

Dommen over de levende er også opdelt i to perioder, hvor den første begyndte den 11. september 2001 med undersøgelsen og dommen over dem, som er kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind, for dommen begynder med Guds hus. Den undersøgende dom over de døde blev kun fuldbyrdet over dem, hvis navne på et tidspunkt i deres liv var blevet optegnet i livets bog. Navnene på de døde, som var skrevet og registreret, blev derefter sammenholdt med syndernes bog. Hvis de havde syndet, som ikke var bekendt, blev deres navne slettet af livets bog. Den undersøgende dom over de levende betegnes som begyndende med Guds hus, hvorimod der ikke var behov for nogen sådan kvalifikation i den undersøgende dom over de døde.

I den undersøgende dom over de levende var Guds ord omhyggeligt med at påpege, at den dom i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte ved Jerusalem, som er Guds menighed. Bibelen giver et andet direkte vidnesbyrd om dette faktum.

For tiden er kommet, da dommen må begynde med Guds hus; og dersom den først begynder med os, hvad skal enden da blive for dem, som ikke adlyder Guds evangelium? 1 Peter 4:17.

De levendes dom begynder i Jerusalem, Guds hus, og der er et bestemt tidspunkt, hvor denne dom begynder. De levendes dom begynder i Jerusalem, når skriveren med sit blækhorn går gennem Jerusalem og sætter et mærke på de mænd og kvinder, som sukker og klager over de vederstyggeligheder, der gøres i menigheden og også i landet.

Den klasse, som ikke adlyder evangeliet, identificeres i Åbenbaringens kapitel syv i kontrast til de hundrede og fireogfyrre tusinde, hvor Johannes dér identificerer dem som den store skare. Den store skare repræsenterer en klasse af levende sjæle, som dømmes i perioden for dommen over de levende, og som ikke fuldt ud har adlydt Guds lov, for de har holdt gudstjeneste på pavens soldag. Ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater bliver de, som er blevet beseglet af englen med skriveredskabet ved sit bælte i Ezekiels kapitel ni, hvilket også er beseglingen i Åbenbaringens kapitel syv, løftet op som et banner. Da vil de, som nu ikke adlyder evangeliet, blive stillet til ansvar for sabbatten på den syvende dag.

„Men kristne i tidligere generationer holdt søndagen, idet de antog, at de derved holdt Bibelens sabbat; og der findes nu sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske menighed ikke undtaget, som oprigtigt tror, at søndagen er sabbatten efter guddommelig forordning. Gud antager deres oprigtighed i hensigt og deres retskaffenhed for Ham. Men når søndagshelligholdelse skal blive håndhævet ved lov, og verden skal blive oplyst om forpligtelsen til den sande sabbat, da vil enhver, som overtræder Guds bud for at adlyde et påbud, der ikke har højere myndighed end Roms, derved ære pavedømmet over Gud. Han yder Rom og den magt, som håndhæver den af Rom forordnede institution, hyldest. Han tilbeder dyret og dets billede. Når mennesker da forkaster den ordning, som Gud har erklæret at være tegnet på Hans myndighed, og i stedet ærer det, som Rom har udvalgt som tegn på hendes overhøjhed, vil de derved antage tegnet på troskab mod Rom — ‘dyrets mærke’. Og først når spørgsmålet således klart er stillet folket for øje, og de er blevet stillet over for valget mellem Guds bud og menneskers bud, vil de, som fortsætter i overtrædelse, modtage ‘dyrets mærke’.“
The Great Controversy, 449.

Banneret for dem, der besegles, er den, som kalder dem, der ikke adlyder evangeliet, til lydighed.

Og på den dag skal der være et rodskud af Isaj, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren anden gang skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, dem som er tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for nationerne og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11:10–12.

De, som nu ikke adlyder evangeliet, dømmes, mens de lever, men deres dom må følge den undersøgende dom over de levende hundrede og fireogfyrre tusind, for de kan kun advares ved at se mænd og kvinder med Guds segl under krisen i forbindelse med den snart kommende søndagslov.

Helligåndens værk er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjort ved sandheden, handle efter høje og hellige principper og i en høj, ophøjet betydning vise skillelinjen mellem dem, der holder Guds bud, og dem, der træder dem under fode. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, der har Guds segl, og dem, der holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndagen. De, som efter at have hørt sandheden fortsat anser denne dag for hellig, bærer underskriften fra syndens

menneske, som mente at kunne forandre tider og lov. Bible Training School, 1. december 1903.

Den fuldbyrdende dom, hvori den tredje Elias' gerning udføres, begynder ved den snart kommende søndagslov. Den omfatter to tidsperioder; i den første er Guds domme blandet med barmhjertighed for dem, som ikke nu adlyder evangeliet, og derefter følges den af de syv sidste plager, som udgydes uden barmhjertighed.

„Nådetiden vil ikke vare meget længere. Nu trækker Gud sin tilbageholdende hånd bort fra jorden. Længe har han talt til mænd og kvinder gennem sin Helligånds virke; men de har ikke agtet på kaldet. Nu taler han til sit folk og til verden ved sine domme. Tiden for disse domme er en barmhjertighedstid for dem, som endnu ikke har haft anledning til at lære, hvad sandhed er. Herren vil med ømhed se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; hans hånd er stadig udrakt for at frelse. Store skarer vil blive optaget i sikkerhedens fold, som i disse sidste dage for første gang vil høre sandheden.“ Review and Herald, 22. november 1906.

De, som ikke adlyder evangeliet, er de »andre får«, som Jesus lovede at kalde, og de vil høre Hans røst, når Han kalder.

Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem må jeg føre frem, og de skal høre min røst; og der skal være én hjord og én hyrde. Joh. 10,16.

Den „røst“, de hører, er den anden „røst“ i Åbenbaringens attende kapitel, som råber med høj røst ved den snart kommende søndagslov, når dommen over den store skøge fordobles, for hun har fyldt sit prøvetidsbæger med synd.

„Profeten siger: ‚Jeg så en anden engel komme ned fra himlen med stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte mægtigt med stærk røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner‘ (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, ‚fordi hun gav alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin‘ (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin?—Hendes falske læresætninger. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden—sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, idet hun lærer menneskebud som læresætninger‘ (Mattæus 15:9).“

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han templet for dets helligbrødeagtige vanhelligelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af templet. Således gives der i det sidste værk til advarsel for verden to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: ‚Babylon er faldet, er faldet, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslagene vin af sin utugts vredes vin at drikke‘ (Åbenbaringen 14,8). Og i den højlydte råb i den tredje engels budskab høres en røst fra himlen sige: ‚Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået op til himlen, og Gud har kommet hendes misgerninger i hu‘ (Åbenbaringen 18,4.5).“ Selected Messages, bog 2, 118.

Ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater påbegyndes den progressive eksekutive dom over det moderne Babylon, og den sidste periode af dommen over de levende begynder, idet de to domme overlapper hinanden. Den tredje budbærer, som bereder vejen for Pagtens Budbærers værk, repræsenterer værket i tiden for dommen over de levende, som begyndte den 11. september 2001, og som ender, når de sidste af dem, som i øjeblikket ikke adlyder evangeliet, hører den anden røst i Åbenbaringen kapitel atten og kommer ud af Babylon. Dette værk identificerer renselsen og udrensningen af de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel ved begyndelsen af den budbærers tjeneste, som bereder vejen, og derpå en udrensning og renselse af den store skares tempel ved afslutningen af den budbærers tjeneste, som bereder vejen for Pagtens Budbærer.

Ved den snart kommende søndagslov gentages den åbenbarelse af Guds kraft, som fandt sted på pinsedagen.

”Ingen af os vil nogen sinde modtage Guds segl, så længe vor karakter har én plet eller skamplet på sig. Det er overladt til os at afhjælpe manglerne i vor karakter, at rense sjælens tempel for enhver urenhed. Da vil den sildige regn falde over os, ligesom den tidlige regn faldt over disciplene på pinsedagen....”

”Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager verdens præg og forbereder sig på dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved lydighed mod sandheden, disse modtager det himmelske præg og forbereder sig på Guds segl i deres pander. Når dekretet udgår, og stemplet påtrykkes, vil deres karakter forblive ren og pletfri i al evighed.” Testimonies, bind 5, 214, 216.

Det er her, man kunne snuble over en tilsyneladende uoverensstemmelse i det profetiske Ord, skønt det ikke er nødvendigt at gøre det. Ved pinsefesten på disciplenes tid blev det budskab, som blev udrustet med kraft, ikke båret til hedningerne, som er dem, der ikke adlyder evangeliet ved den snart kommende søndagslov. Det budskab, som blev udrustet med kraft ved pinsefesten, blev båret til det gamle Israel, som endnu i yderligere tre et halvt år befandt sig i deres sidste prøvetid.

Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og over din hellige stad til at bringe overtrædelsen til ophør og gøre ende på synderne og skaffe soning for misgerning og føre evig retfærdighed ind og besegle syn og profeti og salve det Allerhelligste. Daniel 9:24.

Det budskab, som blev bemyndiget ved pinsen, ville ikke blive båret til dem, der ikke adlød evangeliet, før Stefanus blev stenet i året 34. Søster White fremhæver ofte dette forhold.

»Derefter, sagde engelen, »skal han stadfæste pagten med mange i én uge [syv år].« I syv år efter at Frelseren påbegyndte sin tjeneste, skulle evangeliet forkyndes særlig for jøderne; i tre og et halvt år af Kristus selv og derefter af apostlene. »Midt i ugen skal han gøre ende på slagtoffer og afgrødeoffer.« Daniel 9:27. I foråret år 31 e.Kr. blev Kristus, det sande offer, frembåret på Golgata. Da blev templets forhæng flænget i to, hvilket viste, at offerskikkelsens hellighed og betydning var bortvejet. Tiden var kommet til, at det jordiske slagtoffer og afgrødeoffer skulle ophøre.«

„Den ene uge — syv år — endte i år 34 e.Kr. Da beseglede jøderne endeligt deres forkastelse af evangeliet ved steningen af Stefanus; de disciple, som blev spredt omkring ved forfølgelsen, »drog omkring og forkyndte ordet overalt« (ApG 8,4); og kort derefter blev Saul, forfølgeren, omvendt og blev til Paulus, hedningernes apostel.“ Jesu liv, s. 233.

Det budskab, som blev udrustet med kraft ved pinse, halvtreds dage efter Kristi opstandelse, stemmer overens med søndagsloven, hvor evangeliet kalder Kristi anden hjord ud af Babylon; alligevel var det først tre og et halvt år efter korset, at jøderne „beseglede deres forkastelse af evangeliet“, og budskabet gik da til hedningerne, som var dem, der dengang ikke adlød evangeliet. Den tilsyneladende modsigelse forstærkes af den identifikation, at jøderne i år 34 e.Kr. beseglede deres forkastelse af evangeliet, for Søster White siger noget andet.

„Eftersom hele det rituelle system var et symbol på Kristus, havde det ingen værdi uden ham. Da jøderne beseglede deres forkastelse af Kristus ved at udlevere ham til døden, forkastede de alt det, som gav templet og dets tjenester deres betydning. Dets hellighed var veget bort. Det var dømt til ødelæggelse. Fra den dag var slagtofre og den tjeneste, der var knyttet til dem, meningsløse. Ligesom Kains offer gav de ikke udtryk for tro på Frelseren. Ved at bringe Kristus i døden ødelagde jøderne i virkeligheden deres tempel. Da Kristus blev korsfæstet, blev templets inderste forhæng flænget i to fra øverst til nederst som tegn på, at det store, endelige offer var bragt, og at systemet med offerhandlinger for bestandig var bragt til ophør.“ The Desire of Ages, 165.

Beseglede jøderne deres forkastelse af evangeliet ved steningen af Stefanus eller ved Kristi kors? Denne tilsyneladende modsigelse er forbundet med den tilsyneladende modsigelse i at identificere åbenbarelsen af Guds kraft ved pinsen med den snart kommende søndagslov.

Vi agter at rede den tilsyneladende modsigelse ud i den næste artikel, men jeg ønsker at minde os om, at formålet med netop denne betragtning bygger på det forhold, som profeterne har identificeret, at Guds laodikæiske folk i de sidste dage ikke forstår dommen. Vi har taget os tid til at gennemgå dommens forskellige perioder og hensigter for at få klarhed over, hvordan både den undersøgende og den eksekutive dom begge mødes ved den snart kommende søndagslov. For at kunne se den åbenbaring, der er forbundet med de tilsyneladende modsigelser, vi netop har fremhævet, var det nødvendigt at gennemgå disse elementer.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Romersk-katolikker anerkender, at forandringen af sabbatten blev foretaget af deres kirke, og de henviser netop til denne forandring som bevis på kirkens højeste myndighed. De erklærer, at protestanterne ved at holde ugens første dag som sabbat anerkender hendes magt til at lovgive i guddommelige anliggender. Den romerske kirke har ikke opgivet sit krav på ufejlbarlighed; og når verden og de protestantiske kirker antager en falsk sabbat, som hun har skabt, mens de forkaster Jehovas sabbat, anerkender de i virkeligheden dette krav. De kan påberåbe sig autoriteten for denne forandring, men fejlslutningen i deres ræsonnement erkendes let. Papisten er skarpsynet nok til at se, at protestanterne bedrager sig selv og villigt lukker øjnene for sagens kendsgerninger. Efterhånden som søndagsinstitutionen vinder gunst, glæder han sig i forvisning om, at den til sidst vil bringe hele den protestantiske verden ind

under Roms banner.“

“Sabbattens forandring er tegnet eller mærket på den romerske kirkes myndighed. De, som, idet de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande, yder derved hyldest til den magt, ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets mærke er den pavelige sabbat, som verden har antaget i stedet for den dag, Gud har indsat.

„Men tiden til at modtage dyrets mærke, således som det er angivet i profetien, er endnu ikke kommet. Prøvelsens tid er endnu ikke kommet. Der findes sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske kirke ikke undtaget. Ingen fordømmes, før de har fået lyset og har set forpligtelsen i det fjerde bud. Men når forordningen udgår, som håndhæver den falske sabbat, og når den tredje engels høje råb advarer mennesker imod tilbedelsen af dyret og dets billede, vil skillelinjen klart blive draget mellem det falske og det sande. Da vil de, som stadig fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke på deres pander eller i deres hænder.

„Med hastige skridt nærmer vi os denne periode. Når protestantiske kirker forener sig med den verdslige magt for at opretholde en falsk religion, som deres forfædre udholdt den heftigste forfølgelse for at modsætte sig, da vil den pavelige sabbat blive håndhævet ved den forenede myndighed af kirke og stat. Der vil komme et nationalt frafald, som kun vil ende i national undergang.“ Bible Training School, 2. februar 1913.